

АЖУР

Зміст випуску:

Інтерв'ю з піаністкою
Наталею Золотаровою

Примари минулого про
надію на майбутнє

Чарівність танго в місті
над Ужем

Престижність професії
музиканта:
ілюзії чи реальність?

Театральна подія року в
Ужгороді

Лютий 2025

НАТАЛЯ ЗОЛОТАРЬОВА:
«ДЛЯ МУЗИКАНТА ВАЖЛИВО ПРИСЛУХАТИСЯ
ДО СЕБЕ»

Нещодавно у великій залі Закарпатської обласної філармонії відбувся концерт піаністки, лауреатки Міжнародних конкурсів, доцентки кафедри спеціального фортепіано Харківського національного університету мистецтв імені І.П.Котляревського, кандидатки мистецтвознавства Наталі Золотарьової.

«Щирість переживань – скорботи чи героїзму – оберігає від пихатості», - так свого часу висловився відомий французький композитор М.Равель про музику Ф.Шопена. Ці слова, як на мене, влучно характеризують виконавський стиль, та, зрештою, і

облік Наталі Золотарьової. Артистка викликає щиру симпатію - тендітна, елегантна, позитивна, доброзичлива у розмові, у ній немає навіть натяку на «зірковість». Інтерв'ю з піаністкою дозволило мені наблизитись до пізнання «секретів» її майстерності.

- Спостерігаючи за Вашими афішами, помітила, що Ви формуєте програми концертів із числа не дуже відомих (умовно, «шлягерних») творів. Це Ваше бачення місії музиканта?

- Це вияв моїх смаків. Я не можу стверджувати, що «Нічний Гаспар» – це не шлягерна музика. Це - один із найвідоміших творів М.Равеля. Так, музика В.Машіки зовсім нова. Ось учора я вперше виконувала його «Сонатину» для фортепіано. Мені дуже цікаво працювати з цією музикою, тому я такі твори беру до репертуару.

Володимир Машіка

- Як Ви познайомилися із творчістю нашого земляка Володимира Машіки? Чим вона Вас зацікавила?

- Володимир Машіка наразі - військовослужбовець Національної гвардії України, який продовжує писати музику, творити в таких нелюдських умовах. Ми познайомилися через фейсбук: музиканти часто додають один одного в друзі. Потім він прислав мені свої ноти, я – надіслала йому свої записи. Згодом це переросло в творчу співпрацю. Його музика мені видається дуже сильною, концептуальною, дійсно оригінальною, новою, такою, що захоплює самотністю, глибиною і міццю.

- Розкажіть, будь ласка, п. Наталю, детальніше про проект “Композитор і війна”

- Влітку, познайомившись із Володимиром Машікою, я вирішила включити його твори до свого репертуару. Оскільки я викладаю вніверситеті мистецтв, також запропонувала своїм студентам пограти музику цього молодого композитора. Згодом помітила, що дуже непогано складаються концертні програми, і запропонувала своїм колегам виконати кілька творів. І ось 24 грудня 2024 р. ми реалізували проект “Композитор і війна” – фактично, авторський концерт В.Машіки у Харкові. Окрім

того цей проект сприяв збору коштів на придбання приладу нічного бачення для бригади Володимира. Як показує ситуація, ми не будемо обмежуватися одним цим концертом. Незабаром я далі їду в Швецію, де також буду виконувати твори Володимира. Разом з тим, ми плануємо опублікувати його музику у видавництві нашого університету.

МКСК
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ МИСТЕЦТВ

24.12 / 17:30
вул. Квітки Основ'яненка, 12

МУЗИКА СВІТЛА

В межах проекту
КОМПОЗИТОР І ВІЙНА

Благодійний концерт з творів
Володимира Машіки
композитора/військового Спецпідрозділу Національної Гвардії

Виконавці: Н. Золотарьова, А. Онищенко, Д. Запара, А. Мацек, В. Литовченко, І. Седюк, О. Копелюк
Ведуча - Ю. Ніколаєвська

Збір на прилад нічного бачення для Володимира Машіки

- Чому Ви віддаєте перевагу: виступати із сольними програмами, чи в ансамблі або з оркестром?

- Раніше я б сказала: тільки з оркестром. Тобто, це був мій найулюбленіший жанр. І як тільки були можливості в Дніпрі, Харкові, я грала з оркестром, вчила нові концерти. Це, звичайно, було до повномасштабного вторгнення... Наразі в Харкові філармонія не працює...

А тепер мені цікаво сольні речиталі виконувати. Діалог з публікою виходить більш інтимний, коли ти годину підряд граєш і хочеш щось сказати... Камерну музику я іноді виконую, але не можу сказати, що це - найулюбленіше, адже коли виступає більше, ніж один музикант, дуже складно зібратися, навіть щоб порепетирувати.

Звичайно, є. Насамперед, зацікавленість публіки класичною музикою на іншому рівні. Я наразі живу в Швеції. Там усі з дитинства щотижня співають у хорі, що прививає їм любов до музики і розуміння музики. Потім вони виростають, навіть не стаючи професіональними музикантами, продовжують співати в хорі чи грати в яких-небудь аматорських оркестрах. У них це звична духовна потреба.

- Знаю, що Ви багато виступаєте за кордоном. Чи є відмінності у сприйнятті класичної музики, в організації концертної справи у зарубіжжі, порівняно з Україною?

- Для них немає чогось надзвичайного чи надунікального в тому, щоб відвідати концерт у філармонії. У зарубіжжі навіть церква є концертним майданчиком. Відвідати концерт у храмі – це норма, частина життя, бо мистецтво вплетено, як мені здається, в рутину. Як, на Вашу думку, варто прилучати молодь до академічної музики на «живих» концертах в еру діджиталізації?

- Тільки через діджитал-формати. Комусь попадеться в тіктоці, інстаграмі, який-небудь маленький ури-вок класичного твору, який дуже сподобається. Це може посягти інтерес у душу молодої людини,

яка не навчається музиці чи не має відповідного оточення. Загалом, наразі це досить складно.

- Як Ви ставитеся до сучасних тенденцій синтезу мистецтв або елементів шоу у концертних проєктах? Чи є у Вас досвід таких виступів?

- Я непогано ставлюся до такої тенденції, проте, результат залежить від якості та від смаку, з яким це робиться. Тому що деякі речі можуть принижувати академічне мистецтво, і це не є добре. Проте, окремі ідеї – навпаки, дають можливість подивитися з нової точки зору на ці твори.

Наприклад, у мене був проєкт «Очима виконавця»: я виконувала Сонату Д.Шостаковича № 2, а в цей час на моніторі транслювалися «картинки», ролики, які мені ввижались, коли я вчила Сонату. Таким чином я намагалася поділитися зі слухачами тими асоціаціями, що в мене виникали при підготовці даної програми. Я гадаю, що публіці було легше сприймати таку складну музику.

- Якщо б Ви могли заграти дуетом з будь-яким музикантом у світі (живим чи історичним), хто б це був і яку б Ви обрали композицію?

- Я думаю, це була б Марта Аргеріх, а твір – «Вальс» М.Равеля.

- Як у Вашому житті з'явилося фортепіано? Це було кохання з першої ноти чи шлях, сповнений сумнівів?

- Я – з родини музикантів: моя тітка була скрипалька, моя мама – хормейстер. Шлях в музику розпочався з раннього дитинства. Спочатку в п'ять років мене віддали на

Морис Равель

скрипку, але коли тітка захворіла, мене перевели на фортепіано до професора В.Л.Макарова. Я можу сказати, що любов та цікавість до музики в мене завжди були. Але приблизно у віці 13-14 років я вже більш усвідомлено почала вправлятися у грі на фортепіано. Мені хотілося, щоб в мене все виходило, тому я почала щоденно грати стала по сім-вісім годин, хотіла розгадати цю, так би мовити, загадку.

- Як Ви готуетеся до виступів? Чи маєте які-небудь особливі ритуали перед концертом?

Марта Аргеріх

- Так. Це не мій ритуал, він підслуханий у якогось піаніста, здається, Віталія Самошка. Перед концертом я вранці граю 2-3 годинки, потім обідаю і сплю 2-3 годинки (якщо є така можливість). Тоді ти маєш сили, щоб грати, ти не нервуєш. Це мені допомагає.

Віталій Самошко

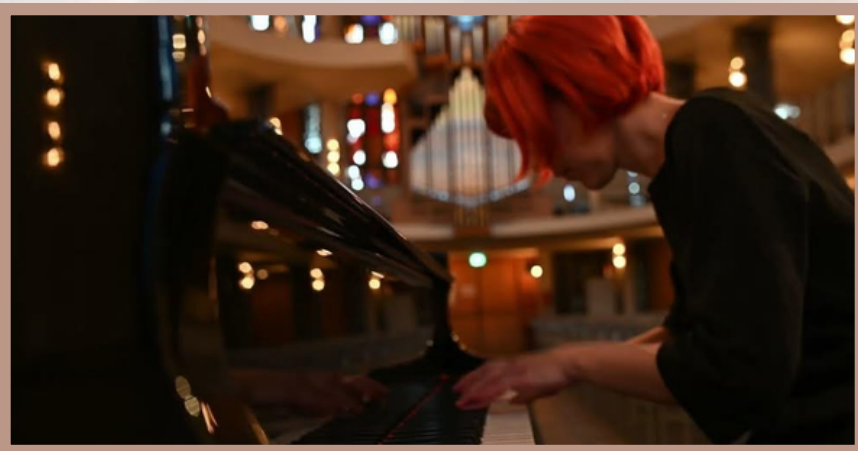
- Для нас – музикантів - початківців, одним із маркерів професіонального успіху є перемога на роду конкурсах. Ви є лауреатом кількох престижних міжнародних конкурсів, а також членом журі конкурсів піаністів. Як Ви оцінюєте конкурсний бум, що охопив практично усі покоління виконавців? Чи завжди зусилля, потрачені на підготовку та участь у конкурсі, виправдовують себе?

- Мені здається, це залежить від виконавця. Для когось – це дійсно гарна мотивація, щоб багато займатися, грати, удосконалюватися, щоб стати кращим. Комусь - навпаки, це буде йти в мінус, якщо трапиться провал на конкурсі, бо може пропасти бажання грати, будуть зруйновані надії і знижена самооцінка. Якщо чесно, я наразі взагалі не цікавлюся міжнародними конкурсами, скоріше, я наразі стала противником конкурсів. З іншого боку, якщо у студента нема

змоги виконати сольний концерт чи взяти участь у якому-небудь концерті на престижній сцені, потрібно набути сценічних навичок, тоді є сенс виступати на конкурсі. Головне - з правильним підходом йти на конкурс: не для того, аби відчути себе кращим за всіх, а для того, щоб виступити і гарно зіграти.

- Ви також активно займаєтеся музичною педагогікою. Яких реформ, на Вашу думку, потребує сучасна українська музична освіта, а що варто зберегти з попереднього досвіду?

- Мені б хотілося, щоб менше було бюрократії для викладачів в рамках музичної освіти. Іноді відчуваєш себе не частиною творчого навчального процесу, а здебільшого, як в бухгалтерії, заповнюєш папери. Наразі в Харкові онлайн, відсутні можливості для виступів, і це дуже складно. Звичайно, очікуємо на перемогу, щоб ми могли повернутися до занять живою. От тоді вже і розберемося із реформою.

- Покоління сучасних юних музикантів здебільшого вважає, що досягнення професіоналізму передбачає лише копітку праці за інструментом. Ви – захистили дисертацію, здобули звання кандидата мистецтвознавства. Як це

вплинуло на Вашу виконавську та педагогічну діяльність?

- Безперечно, кропітка праця за інструментом дуже важлива, бо ми не народжуємося з фізіологічно пристосованими руками до інструмента. І кожен індивідуально проходить цей шлях, щоб увійти в синергію з фортепіано. Мені здається, тут справа в тому, що людина має бути цікавою особистістю, всебічно розвинутою. Не має значення: чи вона цікавиться наукою, чи образотворчим мистецтвом, чи кінематографом.

«Мадам Баттерфляй» Д.Пуччіні

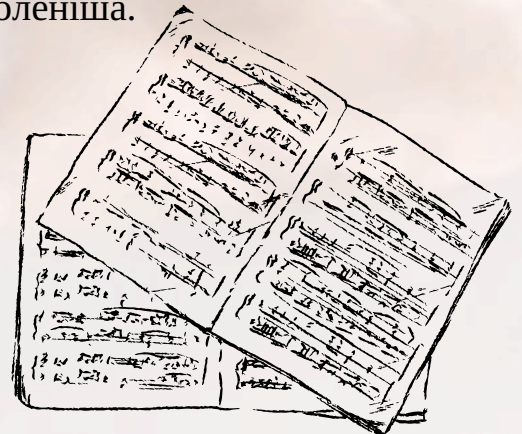
ступає харизматичний піаніст чи виконавець, і коли він просто гарно вивчив ноти.

- Яку музику Ви любляете слухати?

- Якщо чесно, я люблю тишу. Я сама багато займаюся, граю, слухаю студентів. Звичайно, якщо в мене є відповідний настрій, якщо була б можливість, я б наживо пішла в оперу. Я дуже люблю ходити в оперу. «Мадам Баттерфляй» Д.Пуччіні – моя найулюбленіша.

Вона звідусіль бере натхнення для того, щоб потім ті емоції та знання вкладати в свою гру. Адже дуже чутно, коли ви-

- Чи є у Вас хобі?

- Так. У мене є цікаве хобі. Я – парфумерний блогер. 10 років я створювала ролики на YouTube про парфумерів. На жаль, YouTube наразі видалив мій канал. У мене навіть є певні досягнення на цій ниві. В 2020 році ми з парфумеркою Анною Соколовою випустили спільний аромат, що називається Urban Retunia. Я безпосередньо брала участь у створенні цього аромату. Це - дуже цікавий, інший світ: творчий, але інший.

- Якби не музика, то ким би Ви хотіли стати?

- Я в дитинстві мріяла стати художником-мультиплікатором, можливо, і зараз була б не проти. Дуже цікаво винаходити антропоморфні, цікаві характери. Мультиплікація більше дає можливостей ніж кінематограф. Тут без обмежень: що придумаєш, такий світ і буде.

- Що б Ви побажали студентам, які обрали шлях музиканта?

- Вірити в себе, сил, щоб долати всі труднощі.

В тебе має бути має бути потреба грати, потреба вправлятися. Якщо це з примусу йде, воно не спрацює. Музика – це потреба, яку ти, можливо, і хочеш покинути, але це твоє прокляття, адже як би не було важко, ти від цього не відступиш.

- Щиро дякую, п. Наталю, за цікаву розмову та бажаю нових творчих звершень!

Осмислюючи сказане, вкотре переко-нуєшся: музика – це сила, яка живе і дає насагу навіть у найскладніших умовах, коли навколо панує хаос. Митці несуть велику відповідальність перед публікою, і, водночас, мають можливість впливати на світ через свою творчість. Мистецтво – це постійний пошук сенсів, тому і популярні шедеври, і нові твори можуть стати справжнім відкриттям.

- А тим хто ще не вирішив, яким шляхом йти?

- Треба думати, треба прислухатися до себе. Неможливо з-під палиці бути музикантом, бо це має відбуватись природньо.

**Розмову вела
Тетяна КОСТЕВИЧ**

ПРИМАРИ МИНУЛОГО ПРО НАДІЮ НА МАЙБУТНЄ

У сучасному ритмі життя, сповненому буденних турбот, хвилювань та невизначеності, ми часто звертаємось до минулого, щоб віднайти в ньому опору та надію на світле майбутнє. Саме цій ідеї був присвячений сольний фортепіанний концерт доцентки Харківського національного університету мистецтв імені І.П.Котляревського - Наталії Золотарьової. Подія, що відбулася в залі Закарпатської обласної філармонії, поєднала витонченість імпресіонізму та філософську глибину сучасної музики.

Виконавська майстерність піаністки захопила слухачів з перших секунд – артистка вийшла на сцену, швидко вклонилася і одразу почала грати, довго не налаштовуючись за інструментом. Певною мірою, поспішність виконавиці сприймалася як презентація сумлінної і тривалої роботи з емоційним та психічним станом перед виступом.

Розпочався концерт твором К.Дебюссі «Сюїта», що включала прелюдію, сарабанду і токату. Наталя Золотарьова представила вишукану й виважену інтерпретацію твору. У грі артистки відчувалося абсолютне занурення в музику, з її мінливим плетивом тембральних та гармонічних фарб.

Наступним етапом концерту стало виконання «Нічного Гаспару» М.Равеля – одного з найскладніших фортепіанних творів ХХ століття. Сюїта, натхненна поезією А.Бертрана, вимагає від виконавця

не лише блискучої технічної майстерності, а й глибокого проникнення у символіку кожної частини. Виконавиці чудово вдалося створити атмосферу містичної чарівності, моторошної примарності та віртуозного блиску.

Кульмінаційною вершиною концерту стало виконання фортепіанного циклу, в честь

ВЕЛИКА ЗАЛА
ФІЛАРМОНІЇ 4 ЛЮТОГО 18:30

"ВІДЛУННЯ ПРИМАРНИХ
ОБРАЗІВ МИНУЛОГО"

Наталя Золотарьова
\ фортепіано, Швеція

Ведуча - музикознавець
НАТАЛІЯ ПІЦУР

У програмі:
К. ДЕБЮССІ. Сюїта "Pour le piano"
М. РАВЕЛЬ. "Нічний Гаспар"
В. МАШІКА. "Відлуння примарних образів минулого",
Сонатина для фортепіано (прем'єрне виконання).

КВИТКИ
CONCERT.UA

якого і було названо програму – «Відлуння примарних образів минулого» В.Машіки.

Володимир Машіка – сучасний композитор і піаніст, наш земляк, а нині – військовослужбовець Національної гвардії України. Даний твір – це художнє відображення війни, пам'яті та сили духу. Як учасник воєнних подій, митець перетворив переживання сучасності на глибокі музичні рефлексії, котрі неодмінно перегукуються з особистими хвилюванням кожного. Для ужгородської публіки твір прозвучав уперше, викликаючи неабиякий інтерес до творчості молодого композитора.

Цикл «Відлуння примарних образів минулого» складається з 12 частин. Його можна

вважати своєрідним музичним щоденником, у якому кожен розділ – це відбиток минулого, його відголоски, що прориваються крізь завісу часу. Піаністка презентувала виняткову звукову чутливість, передаючи ефект невидимого, але присутнього минулого.

Родзинкою концертної програми стала світова прем'єра «Сонатини» В.Машіки. Написаний у січні, цей твір увібрав у себе переживання композитора щодо драматичного теперішнього та майбутнього України. Наталя Золотарьова грала з планшета, що підкреслювало актуальність та сучасний характер твору. Інтерпретація піаністки чудово підкреслила його контрастність, де тонкі ліричні інтонації чергувалися з наповненими патетичною напругою епізодами.

Володимир Машіка

Виконавиця представила твір, як інтелектуальний, але водночас емоційний монолог, у якому кожна деталь має вагомe значення.

На біс Наталя Золотарьова обрала «Героїчний» полонез Ф.Шопена – твір, який став яскравим контрастом до імпресіоністичної та неоромантичної частини програми, а також поставив яскраву життєствердну фінальну крапку виступу.

Якщо імпресіонізм, представлений у концерті творами К.Дебюссі та М.Равеля, занурював слухача в мінливі й крихкі звукові образи, творчість В.Машіка захопила актуальністю закладеної ідеї, то виконання полонезу Ф.Шопена підкреслило героїчний дух сучасності.

Висока технічна майстерність Наталії Золотарьової дозволила створити глибоке і чуттєве виконання, яке підкреслило особливості кожної епохи та стильової течії.

Олена ПИЛИП

ЧАРІВНІСТЬ ТАНГО В МІСТІ НАД УЖЕМ

Музика – це універсальна мова емоцій, зрозуміла кожному без перекладу. Вона здатна виразити абсолютно усі переживання та почуття людини: від захвату і радості – до смутку й меланхолії. Коли йдеться про почуття кохання, одразу

виникає асоціація з жанром танго. Тому цілком природно до Дня закоханих в місті над Ужем було організовано концерт «Кохання. Пристрасть. Забуття». Чуттєву програму вечора вперше на сцені Закарпатської обласної філармонії представив ансамбль «Kiev Tango Orchestra».

Квартет під орудою піаністки Тетяни Павлічук-Тишкевич виступає близько 15 років, завоювавши прихильників не лише в Україні, а й далеко за її межами. Запорукою цього є високий професіоналізм учасників гурту: Назарія Стеця (контрабас), Тараса Видиша (скрипка) і Ігоря Саєнка (бандонеон).

Танго – це жанр музики та танцю, що зародився наприкінці XIX століття в маргінальних районах Буенос-Айреса та Монте-відео. Його сутність виражена через синтез музичних традицій європейських іммігрантів, африканських рабів та корінних жителів Південної Америки. Танго швидко стало популярним завдяки своїй емоційній глибині, пристрасності та неповторному ритму. Особливої популярності жанр танго здобув завдяки таланту видатного аргентинського композитора Астора П'яццолі.

Отож, прекрасні виконавські сили і гарно продумана програма виступу викликали неабиякий інтерес в ужгородській публіки, що було очевидно з

огляду на наповнення зали. Більшу частину вечора артисти присвятили музиці А.П'яццолі. Темпераментно, яскраво, колоритно й майстерно прозвучали «Street-tango», «Fuga Y Misterio», «Michelangelo 70», «Ausencias», сцена з опери «Maríade Buenos Aires» і «Libertango». Вдало відтінили пристрасні композиції ліричні зразки жанру: «Tango Pour Claude» Рішара Гальяно і «Androgyne» Маріо Леблана.

Родзинкою вечора, як і очікувалось, стали українські відомі мелодії в стилі танго. Це – «Ой, чий то кінь стоїть», «Гуцулка Ксеня», «Верше, мій верше», «Танго вогню» Олександра Гоноболіна та славнозвісний «Щедрик».

З перших акордів програми стало зрозуміло, що на сцені знаходяться справжні майстри своєї справи. Скрипка, бандонеон, рояль та контрабас сплелися в єдиний музичний організм, створюючи неповторну атмосферу закоханості. Віртуозна гра скрипаля зачаровувала своєю легкістю та витонче-

ністю, бандонеон вражав глибиною та багатством звучання, рояль додавав композиціям класичної шляхетності, а контрабас створював міцний фундамент для всієї музичної конструкції.

Концерт подарував мені незабутні враження! Виходячи із зали філармонії, слухачі захоплено обговорювали почуте,

висловлюючи готовність ще неодноразово відвідати виступи «Kiev Tango Orchestra», адже такі музичні події – свято для тих, хто цінує якісну музику, майстерність виконання та справжні емоції.

Вікторія ОВОДОВА

ПРЕСТИЖНІСТЬ ПРОФЕСІЇ МУЗИКАНТА: ІЛЮЗІЇ ЧИ РЕАЛЬНІСТЬ?

У світі, де панує культ успіху та споживання, престиж професії часто стає мірилом цінності людини. Ми прагнемо визнання, поваги, матеріального благополуччя, і нам здається, що саме престижна робота допоможе нам досягти цього. Але чи завжди престижність професії є гарантією щастя та самореалізації?

З дитинства нам нав'язують стереотипи про те, які професії є престижними, а які – ні. Бізнесмени, лікарі, юристи, банкіри – звучить гордо та багатообіцяюче. Ми уявляємо собі успішних людей у дорогих костюмах, які керують великими компаніями та отримують величезні зарплати. Але за цією блискучою обгорткою часто ховається важка праця, стрес та відсутність часу на особисте життя.

Розмірковуючи над даною проблемою, я провела опитування серед своїх знайомих, щоб дізнатися: що для них означає престижна професія та за якими критеріями вони її визначають. Ось результати: більшість вважає престижними професії у сфері інфор-

маційних технологій, а також блогера, ювеліра, бізнесмена, юриста.

За якими критеріями визначають престижність професії? Назвемо основні: фінансова стабільність, соціальний вплив і складність здобуття освіти (якщо професія вимагає довгих років навчання або унікальних навичок, вона

стає престижнішою). На жаль, серед цих варіантів я не почула нічого про професію музиканта. Якщо орієнтуватись на вищезазначені критерії, то музиканти цілком справедливо можуть увійти до категорії престижних працівників. Давайте поміркуємо над цим питанням...

Попри стереотип, що «артист повинен бути бідним і голодним», аби досягнути вершин майстерності, історія свідчить, що багато музикантів зуміли досягнути високого фінансового рівня завдяки свої творчій праці. Наприклад, у період творчої зрілості 39-річний Бетховен заробляв за публікацію і виконання своєї музики 4000 флоринів щорічно (тобто, якби він жив у наш час, то отримував би близько \$150 тисяч на рік).

Журналісти часопису «The Claquers», на основі дослідження Leipzig.Travel, створили рейтинг найбільш високооплачуваних композиторів із врахуванням кількості прослуховувань, ціни за один стрім (\$0,0037) та інфляції. Очолив перелік Й.С.Бах з найбільшою кількістю прослуховувань серед композиторів класичної музики. Маючи 6,7 мільйона щомісячних стрімів, композитор заробляв би близько \$300 000 щорічно.

Пригадаємо сучасних артистів – зірок світового масштабу, які заробляють мільйони доларів за свої виступи і альбомами. Їхні гонорари сягають захмарних висот, вони можуть дозволити собі

розкішне життя та не думати про завтрашній день. Звичайно, гонорари музикантів залежать також від статусу артиста, кількості слухачів, популярності жанру та ще багатьох факторів, які важко передбачити.

Сучасний музикант змушений не лише творити, а й активно просувати себе. Через розвиток цифрових платформ багато музикантів стали незалежними від державних установ культури чи продюсерських компаній, але це також означає, що їм доводиться самостійно шукати аудиторію, організувати виступи та заробляти гроші. Через це професія стає ще складнішою, а суспільство не завжди визнає її значущість.

Аналізуючи соціальний вплив музикантів, теж можемо пишатися високими показниками. Музика відіграє ключову роль у житті суспільства. Вона звучить повсюди: на телебаченні, радіо, в телефонах, на урочистих заходах та навіть у звичайних посиденьках. Без музики не обходиться жодне свято. Навіть займаючись рутинними справами, більшість людей слухає музику хоча б фоново. Однак, саме загальнодоступність музики перетворила її на щось повсякденне, доступне, близьке.

Тому дехто перестав сприймати музику як щось особливе і досі вважає професію музиканта чимось легким, несерйозним, таким, що не потребує значних зусиль.

Найчастіше так кажуть ті, хто ніколи не стикався з музичною освітою і не уявляє, наскільки цей шлях складний. Адже музикантами не народжуються — ними стають.

Щоб стати професійним музикантом, потрібно витратити багато часу та зусиль. Вже з дитинства юні таланти стикаються з численними труднощами. По-перше, музичні заняття забирають багато годин щодня, у юних музикантів ніколи не вистачає вільного часу на хобі. По-друге, деякі однолітки можуть зневажливо ставитися до музичних захоплень друзів, вважаючи, що спортивні тренування або вивчення іноземних мов принесуть більше користі. По-третє, музикантам необхідно постійно боротися з емоційним вигоранням. Багато хто в дитячому віці хоче все покинути через втому та труднощі. Лише

цілеспрямовані, мотивовані, ті, хто справді любить музику, продовжують свій шлях і пов'язують життя зі сценою. Відтак, у професії залишаються лише мотивовані,

Після здобуття фахової освіти перед музикантами відкривається досить широка перспектива працевлаштування. Це – артистична діяльність як соліста чи артиста хору, оркестру, ансамблю, керівництво виконавським колективом у ролі диригента, педагогічна діяльність у мистецьких школах і студіях, ведення музичного блогу в соцмережах, музична критика, музичне редагування, робота в якості ведучого (сценариста) музичних радіо- і телепрограм, робота лектора в концертних організаціях, науково-дослідницька музикознавча діяльність, організація фестивалів, концертів та інших заходів, музична терапія та багато іншого. Лише перелік цих посад досить переконливо засвідчує про неабиякий потенціал професії музиканта. Варто лише обрати для себе те, що найбільше імпонує внутрішнім потребам.

Слід наголосити, що якщо в інших сферах можна за досить короткий термін опанувати ту чи іншу професію, музика потребує повної самовіддачі протягом тривалого часу. Тому побоюватись конкуренції з боку пересічних працівників музикантам не має сенсу.

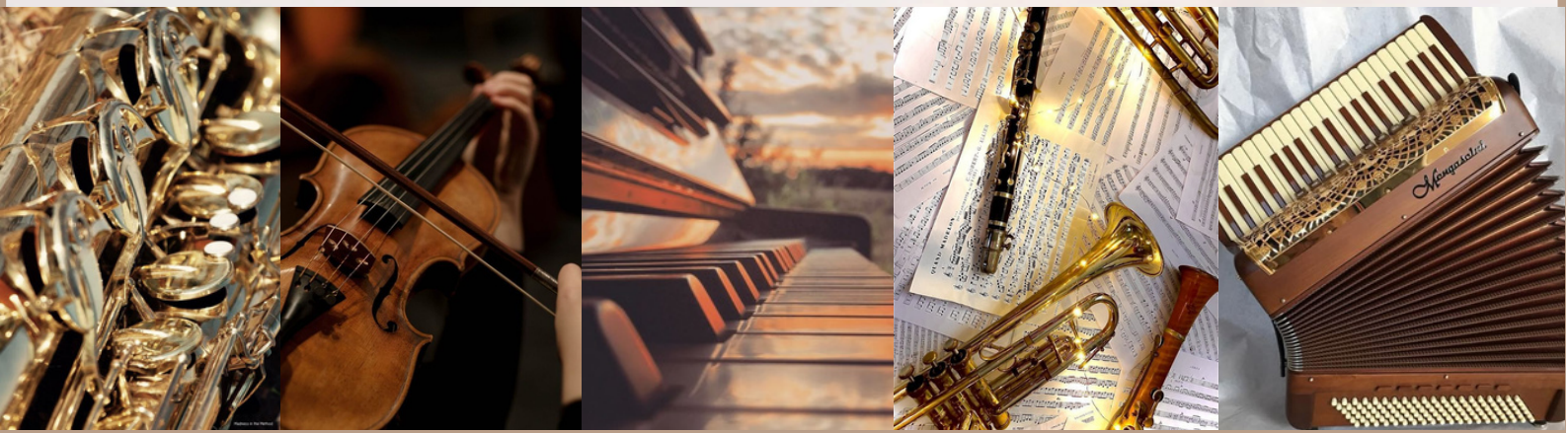
Сучасний світ швидко змінюється, і разом з ним трансформуються уявлення про престижні професії. Якщо раніше престиж пов'язувався з владою та багатством, то сьогодні на перший план виходять інтелект, креативність та здатність приносити користь

суспільству. Важливо зазначити, що престиж професії – це поняття відносне і залежить від багатьох факторів, таких як особисті цінності, інтереси та здібності людини.

Справжній престиж – це не зовнішній лоск та гучні звання. Це внутрішня гармонія, відчуття власної значущості та користі. Людина, яка знайшла своє покликання та займається улюбленою справою, незалежно від того, як вона називається, заслуговує на повагу та визнання. Важливо знайти баланс між матеріальним та духовним, між престижністю та особистим задоволенням.

Важливо пам'ятати, що успіх у будь-якій професії залежить від наполегливості, працьовитості та постійного самовдосконалення. Тільки той, хто любить свою роботу і постійно розвивається, може досягти висот та стати справжнім професіоналом своєї справи. Тож не варто гнатися за ілюзорним престижем. Обирайте професію, яка вам до душі, яка відповідає вашим інтересам та здібностям. І тоді ви зможете досягти справжнього успіху та щастя!

Марія КУДРИЧ

ТЕАТРАЛЬНА ПОДІЯ РОКУ В УЖГОРОДІ

Ні для кого не секрет, що культура посідає вагомe місце в бутті кожної нації. У надскладні для народу часи вона дозволяє переосмислити минуле наших пращурів або зафіксувати ті чи інші факти історії для прийдешніх поколінь, відволікає від “отрути” навколишньої рутини, спонукає задуматися над істинними цінностями.

У період повномасштабного вторгнення росії на наші землі вітчизняна культура переживає своє небувале піднесення. Українське мистецтво: література, кіно, живопис, музика – як ніколи активно відгукується на проблеми сьогодення, вчить нас справлятися з найскладнішими викликами сучасності.

Небачено потужним є розквіт українського театру! Авангардом розвитку в цій ніші постає Національний академічний драматичний театр імені І.Франка. Силами київської трупн 28 квітня 2023 року на сцені народилася вистава «Конотопська відьма» за мотивами геніальної однойменної повісті Григорія Квітки-Основ'яненка. Ужгородцям довелося чекати майже рік, аби на власні очі переконатися в безпрецедентному тріумфові твору українського непересічного автора...

Однак це того вартувало!

Національний академічний драматичний театр імені Івана Франка (Київ)

О пів на третю... В останній день січня перед ужгородським драмтеатром на Київській (що символічно) набережній було людно... Навколо цієї юрби вирувала піднесена чи навіть святкова, якщо хочете, атмосфера. Хоч ми жи-

вемо в буремні часи й перенесення вистави, з огляду на різні причини, на жаль, стало нормою, цього разу все минулося як найкраще. Дуже швидко всі потрапили до зали.

Квитки на подію довелося замовляти заздалегідь, відтак не надто заангажований ужгородський поціновувач мистецтва міг би запросто бути збитий з пантелику. З огляду на те, що дуже швидко квитків не стало (ба навіть повтор спектаклю було організовано опісля шостої вечора – і то все розкупили) – зала була так само переповнена. Допоки добігали останні відвідувачі заходу, я озирнувся довкола – на тих, хто вже прибув і тепер жваво обговорював перспективи цього вечора. Що мене здивувало (заодно порадувало) – було чимало людей поважного віку, які не втратили інтерес до українського мистецтва. Також були й зовсім юні, на вигляд років чотирнадцяти-п'ятнадцяти. Та все ж більшість складала доросла молодь. Остання деталь – переважно по дві чи по три подруги.

Три невідомі грають особливу роль: вони присутні майже в кожній сцені й слугують «скріплювальним» елементом драматургії. Їхні гречні й вишукані акторські жести повсякчас коментують слова чи дії головних героїв. Ба навіть сам їхній вигляд, неначе холодний білий мармур, справляє надзвичайно сильне, гнітюче враження. Чаклунки, мов потай, так і шепочуть: щось невідоме, що ти не бачиш, але воно весь час пильнує за тобою. Колоритним та незабутнім є спів конотопських відьом. Він вражає дзвінкістю, силою, глибиною та, авжеж, народною манерою. Перша пісня – «Чом ти, роженько» – бере сиротами красою українського багатоголосся, легкою меланхолією. Запали в душу й танцювальні скерцозні мотиви мелодії пісні «Дівко красива» під колоритний акомпанемент скрипки.

До слова про музику, авторам постановки вдалося віднайти баланс між автентичністю оригінальної музики й сучасним мистецтвом. Вдуматись тільки, що всім відома пісня «Ходить гарбуз по городу» майстерно перетворилася на дотепний етно хіп-хоп у супроводі ефектних сучасних танців під своєрідні зойки та вигуки відьом – ось справжнє видовисько! Яскравими барвами залишиться у пам'яті й комічний дует «Ахербас» (так писар закодував ім'я сотника Забрюхи під час написання рапорту гетьману). Комедійний абсурд цього номеру повністю підкупив публіку своєю модерністю – і залю, окрім нестримного сміху, прокотилася ще й буря овацій.

Однак, «Конотопська відьма» має ще багато чим здивувати глядача. Слідуючи за оригіналом Квітки-Основ'яненка, на сцені поруч з комічно-сатиричною, постає і

основна – фантастична сюжетна лінія. У моменти магічних ритуалів з-за дверей ледь помітно виглядала постать людини з головою буйвола. Ці обряди проводила центральна відьма, посылаючи на місто Конотоп посуху й неврожай. Підозра

Забрюхи й писаря Пістряка впала на невинних сільських дівчат. Сцена потоплення, безсумнівно кидає Вас у справжній сінський жах, адже досконалу акторську гру, що імітує захлинання, супроводжує божественна звукова режисура, що ввібрала елементи ехо, писку, кривлянь голосу, дитячого крику. Можу заприсягтися, що таких приступів адреналіну Вам не гарантує жодний сучасний горор-фільм!

Розв'язка, як і належить, неоднозначна. Долі головних героїв склалися трагічно через зв'язок з віроломними силами. Конотопська відьма, яка в оригінальній повісті загинула наприкінці, на сцені театру постає переможницею, що отримала

власну вигоду, скориставшись слабкостями простих смертних.

По завершенню вистави оплески не вщухали довгий час. У мене ще довго виринали нові враження через пережиті емоції. Було відчуття, що того вечора глядачеві вдалося доєднатися до чогось величного, такого, що має вагоме, історичне значення, що надовго закарбується у пам'яті. Гадаю, це було відчуття гордості – за власну культуру й тих неперевершених ентузіастів, що на весь світ голосно заявляють про неперевершене українське мистецтво!

Микола АНТОНОВ

Тетяна РОСУЛ - головний редактор

Редакційна колегія:

Тетяна КОСТЕВИЧ
Олена ПИЛИП

Микола АНТОНОВ
Вікторія ОВОДОВА
Марія КУДРИЧ

Верстка і дизайн - Тетяна КОСТЕВИЧ

